

Luonto henkii

Pellon päässä metsän reunassa kasvaa muutaman vuosisadan nähnyt uhrimänty. Runko on kuhmuinen ja osa oksista katkennut tai katkottu rosopäisiksi, mutta latvus vihertää. Karhea kaarna tuntuu käteen lämpöiseltä. Uhripuu, sanoi isäni. Puhun usein sen kanssa. Puu opastaa vahvalla tynnellä olemuksellaan kulkemaan sitä tietä, mikä sisimmässä tuntuu todelta. Se-kaannuksen hetkellä se koskettaa rauhallisesti olalle ja sanoo kaiken olevan aina hyvin. Vanhuksen luota kuljen metsätien siimekseen.

Kuusten alla varjossa on vähän kasvillisuutta, mutta tummalla karikkekentällä touhuua oma matala väkensä; virikeköyhältäkin näyttävässä ympäristössä on tietyt hommat hoidettava, jotta kokonaisuus voisi hyvin. Sammaleen väki on vähään tyytyväistä, joskus se käy kurkistelemassa männikkökankaan vilkkaampaa elämää.

Vähän käytetyllä metsätiellä kahlaan korkeiden sananjalkojen läpi. Vanhakansa nimitti niitä kuolleenkouriksi; nehan nousevat mullasta aluksi nyrkit kiinni ja levittävät sitten kätensä kuin jotain odottaakseen. Ne kurkottavat isä-aurion suuntaan aivan kuten rajaton määrä meitä muitakin äiti-maan lapsia kaikkialla.

Nousen valoisalle mäntyä ja katajaa kasvavalle mäelle. Raitis tuulihenki käy vastaan. Istun kalliorinteelle hopeisen jäkälän joukkoon ja jään kuuntelemaan. Täällä korkeammalla missä kivi ja avaruus kohtaavat liikkuu raikkaita olentoja, joilla on laajempi toimintakenttä kuin kuusikopohjan matalalla väellä. Monet niistä tulevat heti pyörähtelemään ympärilläni ja tunnustelemaan mikä kulkija on miehiään. Se on niiden tapa lähestyä, aito ja reilu. Korkean mäen henget pitävät olemuksellaan yllä kanervikon, katajikon ja hongikon elämänenergioita, antavat voimaa ja ideoita niiden itseilmaisuun.

Alapuolellamme avautuu laakso, jossa tuuheiden leppien, pihlajien ja kuusten vaiheilla liikehtivät viileät autereet. Ne viriävät puron solinasta, valon ja varjon leikistä ja soittavat hiljaista hui-luääntä. Nuo kosteikkolehdon henget suojaavat lintujen pesintää ja pienten metsäneläinten elämän arkea. Laakson ja kalliorinteen väki pitää yhteyttä keskenään ja vaihtaa kuulumisia silloin tällöin toistensa lomassa pyörähtäessään.

Aurinko säteilee jäkälikköön ja ilma läikkyy loppukesän väkevää elämänvoimaa, joka on rauhoittunut kevään kiireen mentyä ja kesän mittaan kerännyt itseensä uutta tietämystä. Vaikka luonnon eri energiaolennot ovat perusolemuksiltaan pysyviä, ne myös täydentyvät. Ne vain tekevät sen luonnon tahtiin.

Tässä ylöspäin suuntautuvien mäntyjen luona tunnen kuinka meidän kaikkien maaäidin kasvattamien olentojen, näkyvien ja näkymättömien, yllä ja ympärillä väreilee kaikkeuden korkea laulu. Se soi ja soinnillaan virittää meidät kokonaisuuden harmoniaan. Sen skaala on puhdas, se kertoo kuinka erillisyyksistä muodostuu ykseys. Jokaisella on oma sielun sävel, joka tavoittelee sopusointua muun luomakunnan kanssa. Luonnollisesti.

Heikki Juutilainen

ULTRA 9/2006